

Front Nacional de Catalunya, un partit polític per fer-
nos forts, sense pactes ni concessions

FORA els Premis Goya de Catalunya

Espanyols torneu al vostre país a fer les vostres celebracions!

Els **espanyols volen celebrar la gala dels Goya el 28 de febrer a l'Auditori** del Centre de Convencions internacionals de Barcelona (CCIB)

La cultura catalana és constantment humiliada dins l'Estat espanyol i francès. Espanyols i francesos malden per destruir el nostre fet nacional; també, "la gent de la cultura". No és qüestió només d'una qüestió identitària o simbòlica, sinó d'un entramat institucional, econòmic i mediàtic que **afavoreix de manera sistemàtica la cultura produïda en castellà** i espanyolitzadora. Per això els Premis Goya els duen a Barcelona, per assimilar la cultura catalana i liquidar-la.

Els grans altaveus mediàtics —televisions, plataformes, cadenes de ràdio, circuits de distribució editorial i cinematogràfica— operen majoritàriament en castellà i des de centres de decisió de Madrid. El creador català que vulgui projecció, àdhuc suport econòmic, sovint es veu empès a canviar de llengua o adaptar-se als codis dominants. **La llengua i la identitat catalanes no competeixen en igualtat de condicions.** L'ocupació espanyola no és només militar. Els Goya a Barcelona també són ocupació. Els Goya a Barcelona són els tancs entrant per la Diagonal.

Aquests premis reforcen la supremacia cultural de la metròpoli sobre les nacions colonitzades.

La presència massiva de continguts en castellà a plataformes globals dificulta la normalització del català entre els joves. La nostra capacitat d'incidir en l'imaginari col·lectiu és desigual davant gegants multinacionals que operen en castellà com a llengua prioritària dins l'Estat. Hi ha **en marxa una dinàmica assimiladora, més que no pas d'un intercanvi simètric.** No cal imaginar una conspiració; n'hi ha prou d'observar els fluxos de recursos, visibilitat i poder simbòlic. Qui decideix què és "cultura d'Estat"? Qui reparteix subvencions, qui atorga premis, qui fixa el relat? El 1978 es va consumir un frau majúscul. Va ser un engany. L'estat plurinacional és un parany que els espanyols, els del "a por ellos", mai no s'han cregut.

Davant d'això, la creativitat catalana ha hagut de desenvolupar una extraordinària capacitat de resistència i innovació: festivals alternatius, circuits independents, cooperatives culturals, xarxes locals, aposta per l'autoedició, micromecenatge i producció digital pròpia. La vitalitat cultural catalana —en música, teatre, còmic, cultura popular, literatura o pensament— no neix de la comoditat institucional, sinó sovint de la necessitat de preservar un espai propi. Així i tot, sempre **ens hem d'acabar justificant i sovint autocensurant.** És inaudit que això encara passi dins d'una Europa que s'afirma com a democràtica, social i de dret. Ens han reclòs en una gran mentida: la mentida espanyola.

Defensar la cultura catalana vol dir "fer Front", prioritzar en tot la Nació Catalana i, a través del Cens del Poble Català, **defensar la nostra identitat, la nostra nacionalitat i la independència.** No hi ha cap sortida ni via possible per nosaltres amb Espanya o França. Cap ni una.

Visca la Terra, la Tradició, la Família i la Nació! FNC, 19 de febrer de 2026